

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

Scan
9474
65.140

WIDENER

HN TDU2 S

Scan 9474.65.140

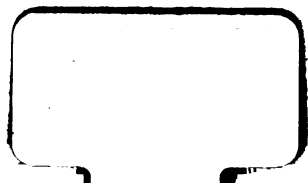
**Harvard College
Library**

**FROM THE FUND IN MEMORY OF
Henry Wadsworth Longfellow**

**BEQUEATHED BY HIS DAUGHTER
Alice M. Longfellow**

MDCCCXXIX

ARVID MÖRNE

NYA SÅNGER

STOCKHOLM
WAHLSTRÖM & WIDSTRAND

ARVID MÖRNE

NYA SÅNGER

STOCKHÖLM
WAHLSTRÖM & WIDSTRAND.

✓ Scan 9474.65.140

HARVARD COLLEGE LIBRARY
LONGFELLOW FUND
Feb. 17, 1933

HELSINGFORS
FINSK TIDSKRIFTS TRYCKERI AKTIEBOLAG
1901.

T

NYA SÅNGER.

*„Med bittra tankarna steg det fram,
mitt land öfver gråa vågen.“*

KARL A. TAVASTSTJERNA.

Höstkväll på skäret.

Låt stormen komma tjutande från öster
och drifva tång i luften bäst han vill!
Det är ej honom, det är andra röster,
som skyttarne på skäret lyssna till.

Mot tusen grund och kobbar hafvet dånar.
Vi hört den sången under hemmets tak
i dikt och sägner om ett folk, som lånar
sin arm i kampen för en ädel sak.

Och denna hågkomst våra öden formar.
Nu tänds i utskärsleden båk vid båk.
Lys äfven du, ljud genom höstens stormar
med djupa fjärdars dån, vårt svenska språk!

Förkunna för det folk, som svagt af bäfvan
flyr undan värfvet i vår svarta höst
och dyrkar tidens gud i själfvisk sträfvan,
att fosterlandet mördas i dess bröst!

Din tid går ut. Hvad mer! Den slagna skara,
som bär mot undergången ditt standar,
skall minnas, hvad din sång för Norden var,
och stupa för att detta land försvara.

I.

På Gestans fjärd.

„Vi sätta kurs mot norr och söka hamn.
I veten, länge blåser icke östan.“
Hans öga lyste djärft som hans förtröstan.
Hans växt var hög. Gest viking var hans namn.

Men när de rodde drakarne i lä
och sågo sundet aftonrödt sig böja
bland gröna holmar som ett fagert knä
och viken längst i norr i dimmans slöja,
de grepos af den känsla, som vårt bröst
med lycka fyller och vårt öga tårar.
Här bygdes vikingborgen. Alla vårar
de drogo ut till kamp, men hvarje höst
klöfs sundet åter af de starkes årar.

* *
 *
 *

Du ler åt ätten, som i kumlet bor.
Du smälter tiden i din lilla degel.
Gif akt, att icke vikingflottans segel
ur hafvet sticker, när du minst det tror!

Än svallar hög och solig Gestans fjärd
mot gröna holmar och mot kobbar bruna,
än kan det hafomsköljda Snappertuna
en skara tjusa, som dess namn är värd.

Än fins på våra skär ett släkte kvar,
som vemodfullt vid kvällens färger dröjer,
men ock, likt bränningen, i trots sig höjer
och mot förtrycket sina klingor drar.

Uikingarunor.

Ej må viking längre färdas|
in på åars lugna vatten,
än han höra kan hur hafvet
brusar i den stilla natten.

Ej må högre upp mot norden
han till stuga fälla stammar,
än att höfdingen på draken
skönjer hvar hans vårdkas flammar.

Ej må längre in i lunden
viking loft för maka timra,
än att genom löfvens grönska
ljüst ett stycke haf kan skimra.

Ej må djupare i jorden
viking sänka plogens bill,
än att jämt han mäktar minnas
att han hörer hafvet till.

Ej må vikingsöner låta
drakarne i sanden gistna,
låta nordens kraft och ära
såsom gräs på högen vissna.

Ej må släkten, som jag anar,
ättlingar i tider sena,
glömma att i alla öden
hålla fädrens sköldar rena.

Må på bärgens krön i örlig
deras eldar höga flamma!
Må det fria haf vi plöjde
ock för dem förbli detsamma!

**Må de stolt i ledung draga,
må de storma oväns fäste,
må de nämnas bland de bäste
höfdingar i nordens saga!**

När landet syns.

Det land, som steg för min stamfars syn,
när bland kobbar och mörka öar
och skummande grund ett löfskogsbryn
stack upp ur soliga sjöar,

det var en jord i väntan;
den kände endast älgparets klöf
och skuggan under hasselns löf
och solen, som sken genom gläntan.

Den jorden kunde nära
ett släkte, som for likt stormen fram
och bar på drakens gungande stam
öfver hafven sitt hemlands ära.

Den jorden kunde göda
ett släkte, som aldrig åt hafvet såg,
som tjänade med trälahåg
och ryggen i kut sin föda.

Men draken höll upp mot en vindfri strand,
och vikingen rödde med senig hand
tegen, där axen digna.
Säg, skall jag den stund, som mitt öde band
vid denna jord och detta land,
förbanna eller välsigna?

* *
*

Det land, som stiger ur vågen i dag,
mitt hjärta ej mera tänder
som förr, då jag bredde af längtan svag
min famn mot de älskade stränder.

Det land, där min lycka blommat en tid
i stunder ljusa och korta,
det land, som hvar tanke hänger vid,
som gaf mig en tro, ett mål, en strid,
det landet, det landet är borta.

* *
 *

Jag låter vindarna jaga
min jakt till den bygd, som jag stammar från. —
I norr hör jag hafvets rullande dån,
öfver fjärden tranorna draga,
och jag drömmer och låter mig taga
af doften från apclar och slån.

Jag träder in på min stamfars gård.
Du sekelgamla, gröna ask,
som susar och drömmer vid fjärdens plask,
din krona vissnar, din ved blir hård!

Jag kan ej skapa den svällande saf,
när himmelen rötan sänder,
men jag är man att hugga af
din stam med egna händer.

Och ej kan jag väcka den stolta rad
af kämpar, som bo under kullen,
men jag är man att strö dina blad,
de sista, att multna i mullen.

Jag fäller dig. Och den man är vis,
som hugger till ved dig sönder.
Kanske skall du susa i trälens spis
en saga om fria bönder.

Augusti 1901.

En predikan.

Det var en söndag i juli. Nedanom Vestansunda kyrka gick fjärden hög i solskenet. Det blåste sommarsydväst, jämn och tät, och stänket slog ända upp på bryggorna kring kyrkstrandens bodar.

Inne i kyrkan beredde man sig, hvar på sitt sätt, till predikan. Klockarn drog på med „Ljus af ljus o morgonstjärna“ understödd af par tiotal stämmor. Öfverst på kvinnosidan satt kaplanskan och sjöng med sin späda och trovärdiga röst, medan blicken stadigt hvilade på predikstolens apostlar. I bänken bakom hade Granboda Karin klifvit in med sin korpulenta mor, Granboda värdinnan. Gumman tog ett öfverslag öfver veckans färklippning och hängaf sig sedan åt psalmen. Karin, nyss anländ från Helsingfors, satt och räknade ut hvilken effekt de gredelina blommorna i hennes nya rosenröda hatt skulle

göra på församlingen. De voro alt ett strå hvas-sare, de gredelina, än Bäckerby Maris gröna få-gelvinge och Skärnäs Elviras blågröna band, som hängde och slakade som hundöron.

Längre ner i kyrkan satt hela Svenssonska begrafningsföljet uppsträkt i högtidsstassen. Där satt enkan och smågrät i sin finaste näsduk. Där sutto — på karlsidan — Lindkullarn och Åker-näsen, som haft fartyg med salig Svensson, och kapten Kägberg, som kommit till begrafningen ända från Raumo, och nu i sitt stilla sinne räk-nade ut de invecklade chanserna för ett nytt parti med enkan. Så voro där båda Lundströms poj-karna, som blifvit Helsingforsbor numera, kalla-des herrar och sjöngo i Arbetets vänner. De stir-rade med värdighet i psalmboken, men skelade nu och då på kransen, som de hängt på stolpen i bänkändan så att alt folket i bänkarna bakom tydligt kunde läsa inskriften med guldbokstäfver: „Till aflidne Karl Johan Svenssons minne från sörjande systerbarn“.

Det klack i församlingen, då den nye kapla-nen började predikan. Ty han hade en stämma, som kunde ha hörts ända ut på sjön, och han såg ut, som han velat slå dem sönder och sam-

man. Kägberg kom aldrig längre än till begynnelsen af sitt frieri, enkan upphörde att gråta och käringarna i sista bänken vaknade.

„Skulle jag nu icke sådant hemsöka uppå dem, säger Herren, och skulle min själ icke hämnas öfver sådant folk, som detta är!

Ock jag skall göra Jerusalem till en stenhop och en drakaboning och skall ödelägga Juda städer, så att där ingen inne bo skall.

Ack, att nu någon vis vore och lade det uppå hjärtat och förkunnade, hvad Herrans mun till honom säger: Hvarföre dock landet så fördärfvadt och härjadt varder, likasom en ödemark, där ingen vistas?

Och Herren sade: Därför att de öfvergifvit min lag, som jag dem föregifvit hafver, och lyda intet min ord och lefva det ej håller efter,

därföre säger Herren Zebaoth, Israels Gud: Si jag skall spisa detta folket med malört och gifva det galla att dricka!“

„Skulle min själ icke hämnas öfver sådant folk, som detta är“, säger Herren. Hvarje folk är af Gud utkäradt att vara hans redskap på jorden för stora gärningar och Guds namns ära.

Ehvar ett folk höjer sina blickar till Gud och arbetar i hans anda, där skall Guds nåd följa det. Men Gud kan ock straffa. Det bor en hämnare i höjden. Huru skulle han icke hämnas öfver ett sådant folk som I ären!

Husbönder, I, som sitten i kyrkan och tänken på gårdsköp, kreatursköp och foderköp, I, som sträfven för penningen hela Ert långa lif, sen I icke att straffet är öfver Eder? Snarligen stundar den dag, då de smutsiga sedlarna icke längre svälla i Edra plånböcker och högfärden icke längre har rum att pösa i Edra hjärtan. Jorden skall upphöra att gifva Eder den tjocka kakan och ladugården skall icke längre gifva den feta mjölken. Sen! ofärden nalkas Ert land. Den kommer med dyr tid och mycken utvandring. Den kommer med Edra söners afsked från hemmet, då de fara till det fria landet i väster, för att rädda sig undan det som annars väntar dem i landet österut.

Drängar, I därborta i bakre bänkarna, hvad tänken I på i hälg och söcken? I hälg på brännvin och kort och dans, i söcken på att stjäla tid från husbonden och arbetet och hålla ut till nästa hälgedags fylla! I både hälg och söcken på

större lön och mindre arbete! En tanke döljer sig i Ert hjärtas innersta gömma: Om jag sluppe arbeta! Om jag finge njuta!

I kvinnor, som gråten, torken tårarna! Hvad gråten I för? I gråten för att bedraga Gud, på det att han icke måtte kunna se neder i Edra syndiga hjärtan för tårars myckenhet. Gud låter icke bedraga sig. Haa kommer till Eder i dag och frågar: Kvinnor, hvad hafven I gjort af detta folk? Hvad fostran hafven I gifvit de unga? Hvar är kärleken, som en moder allena kan gjuta ljuf och ren i barnets sinne? De älska ju blott sig själfva. Hvar är tron på lifvets höga makter? Deras tro kan ju köpas för pengar. Hvar är modet, som fäderna ägde, när de togo bössan från knaggen, drogo ut i strid mot fienden och stupade för fäderneslandet? De fly ju i hopar för ett ord ur fiendemun.

Hvad skolen I svara? I hafven intet svar att gifva.

Men Herren sade: „Därför att de öfvergifva min lag, som jag dem föregifvit hafver, därföre säger Herren Zebaoth, Israels Gud: Si jag skall spisa detta folket med malört och gifva det galla att dricka.“

Varen arbetsamme i freden och modige i faran! bjuder Guds lag. I ären lättjefulle i freden och fege i faran. Guds lag bjuder vidare: Förvärfven gods och penningar, men bruken dem till att vinna kunskaper och välstånd åt alla! I förvärfven gods och penningar, men I bruken dem i okunnighet till att vinna njutning åt några och hålla tusenden kvar i fattigdomens mörker.

Än mer befaller Gud i sin lag: I mån vinna gods och välstånd och lycka, men I skolen offra det alt för äran! Att bevara min lag okränkthet i folkets hjärta från släkte till släkte, att lyda min lag, hvad än må följa, att draga ut till strid för att värna den, att stupa och glömmas — detta är ära.

Och prästen föll på knä och bad: Herre, Du som är mäktig, bruka din makt öfver oss! Befria vårt folk från egennyttan, njutningslystnaden och fegheten! Gif oss åter våra fäders kraft att försaka! Led oss tillbaka på Dina vägar! Du är vårt enda värn i de tider som stunda.

„Jag vet, hvar jag min styrka har.
Den hvilar uti Guds försvar
och trotsar själfva döden.

Det är min enkla barndomstro,
och djupt i hjärtat skall den bo
i lifvets alla öden.“ Amen.

Prästen steg ned från predikstolen, och det blef tyst i kyrkan. Luften tryckte och kvalde. Klockarn kom sig icke för med psalmen. Så blåste stora dörren upp, solskenet flödade in, brisen från fjärden fläktade salt och sval i kvalmet.

Nu började klockarn psalmen, och den sjöngs så som icke mången psalm blifvit sjungen i Vestansunda kyrka. Kägberg, Åkernäsen och Lundströmarna togo lofven af kvinfolket. Deras basar ekade i hvalfven. Men när de kommo till stället: „Vi fritt och gladt till mods ge ära, lif och gods“, blefvo stämmorna osäkra. Det var väl att psalmen tog slut med detsamma, ty det kändes icke godt att sjunga vidare.

Salig Svensson kom dessutom till hjälp. Enkan fick rätt på näsduken och Kägberg tog itu med att repetera begrafningstalet. Lundströmarna erinrade sig kransen, hvars prydliga band fladdrade i draget.

Men ute gick fjärden alt högre i solskenet och stänket flög ända upp mot sjöbodarnas tak. En

kutter länsade med refvadt storsegel in till kyrkstranden. Bakom två skinande, våta kobbar skymtade i fjärran en hvit bränning och ett stycke svallande haf.

När emigranterna foro.

Inga toner ha mer att förtälja än de tre affärds-
slagen i en ångares klocka. De säga: „ut i
världen!“ när hafvet en sommarmorgon stänker
hälsa och lifslust från sydväst. De säga hem —
hem — hem, när propellern börjar dåna vid möl-
jan i främmande land. De snyfta lef väl för två,
som skiljas en höstkväll.

Jag vill berätta en ny historia om de tre sla-
gen. Det var på möljan i Hangö hamn, när emi-
grantångaren skulle afgå. Den långa driften af
män, kvinnor, barn och allsköns packning, som
hvarje onsdags- och lördagskväll längs kajen
slingrar sig in på fördäck, var äntligen ombord.
På kajen hade barnen skrikit, mödrarna vyssjat
dem till sömns och en del af de unga stöjat ett
gladt farväl åt hemlandet. Brisen hade slitit i
bagagets emigrantmärken, på hvilka de stora

svarta bokstäfverna U. S. A. fladdrat som små flaggor. En arbetaragitator hade högröstadt konverserat med en full vasagosse om Finland, penningekungar och arbetslafvar, frihet och Amerika. En lång Etsribonde med ett fräkt och flinigt äfventyrardrag i mungiporna och en undersätlig, koppärrig arbetsledare, båda vana amerikafarare, hade utbytt erfarenheter om linjer och arbetsplatser. Till Amerika! hade varit en påtaglig lösen för det fåtal som talat, medan de flesta stått eller suttit som i en dvala — utan ord — kanske utan tankar.

Men julikvällen led, och i dess sista skymning strömmade skarorna mot landgången. Snart voro alla ombord. Ett slag i en klocka ljud. Det blef så tyst, att man kunde höra vågornas svaga skvalp mot skrofvat. Så följde ett andra slag och ett tredje. En paus, några korta slag tätt på hvarandra och sedan, med långa mellanrum, de tre sista.

Där var icke en, som icke tänkte sina egna tankar till de tre slagen.

I de två första skälfde hemlandets alla toner. De voro en hälsning från skällan på fästigen, från daggiga morgnar och svedjedoftande kvällar. Från

matklockan och stapeln vid loftets svale, från åkern och dikesrenen. Från bjällrorna och vintervägen öfver träsket. Från kyrkan på insjöns strand. Från julottan och kronornas flackande lågor, från pingsten, det hvita altarklädet och de gröna möjorna. Från kyrkogårdens torfva med det lutande korset.

Hvad de två slagen hade mycket att hälsa ifrån! „Vi äro dina klockor som ringa“, sjöngo de. „Vi äro din glädje och din sorg, ditt arbete och din hvila. Dina barn ha klappat händerna åt oss, och vi ha hört dina fäder tala. Vi äro din hembygds ljufhet och sötman i ditt lif på jorden“.

Tårarna runno på bruna kinder, när det tredje slaget ljöd. Det var kort och klanglöst, men det väckte tankar, som ingen vågade tänka till slut.

Ångarens höga skrof gled ut mot hafvet. I fjärran flammade Hangö fyr och bleka stjärnor tändes. Öfver propellerns fåra hängde ett svart lager af rök, som brisen långsamt slet sönder.

Biltog.

I.

Än jag mins från min barndoms stunder,
hur vår stad i ett dis försvann.
Strandens gränder och parkens lunder,
kyrkans torn, som i kvällen brann,
lekens valplats, där häggar snöga,
sjönk i vågen för gossens öga.
Men på hafvet
bar mig ångarn mot kvällsolns bål.

Slag i klockan. Den sista trossen
slår i vattnet och dras ombord.
Mannen ser ej som fordom gossen
genom tårar sitt hemlands jord.

Mellan holmarna glider ångarn,
björkar vifta farväl åt sångarn,
och på hafvet
ser jag vidden, men intet mål.

Land, som sjunker, vi ville bära
dina öden! Vår enda lön
var den manliga bragdens ära.
Ack, på kasbärgets svarta krön
ingen vårdkas de tappre kallar!
Endast hafvet i natten svallar.
Hafvet, hafvet
bär ej längre det ädla stål.

II.

Fjärran sjunker skogen
till ett svartgrönt streck.
Hafvet slår mot bogen,
stänker skum på däck.

Jag vid räcket sitter
denna natt om våren.
Jag ej grubbla gitter.
Jag har långt till tåren.

Loggens spröda klocka
ringer hvar minut,
mäter kursen, dragen
i det tomma ut,

och i ångarns fåra
släpar loggens lina.
Hänga ännu mina
tankar hos de våra?

III.

Jag mins de röda fjärdar och aftonsvala sund
bland skären där borta i fjärran.
Vi lyssnade till syrsans sång i svedjeholmens
lund,
till gökarna och åkerskären,
vi sågo torpets flickor ro med jämna slag till ön,
där korna gingo råmande i säfven,
och öfver denna ljusa syn stod nattens himmel
grön
och gungade i dyningen mot stäfven.

Vi styrde upp i viken efter dragspelets låt
och gingo med i Orslandsfolkets polska.
Snart smög jag bort och rodde allena ut vår båt
på fjärden, den drömmande och trolska.

Hvar steg ett land ur hafvet med näs och skär
och grund
mer värdt att evigt grönska i sången,
mer värdt den ljuse viking, som i sin styrkas
stund
stolt nämde Nylands namn för första gången?

IV.

Tre drakar gledo från fjärden
i ett slingrande hasselsund.
På den första blänkte svärden
och sköldens gyllene rund.

På den andra fläktade tältet
öfver vikingens fäjdtagna mö,
som låg med en törnros i bältet
och söfdes af vaggande sjö.

Den tredje bar säckar fyllda
med korn, som i sveden gror,
och bilder, i Frankland förgyllda,
af Frej och den ljungande Tor.

V.

Tre drakar glida mot fjärden.
Från däckets i natt jag dem ser.
Men tiden lagt rost på svärden
och skölden har multnat ner.

De glida på rullande dyning
dit ut mot det dånande haf
och gå i dagens gryning
vid yttersta skäret i kvaf.

Det är ej drakar allena,
som multna på bottnens sand,
det är tankar, som äran rena,
det är en tid och ett land.

* *
*

Tre drakar kommo från fjärden
en natt i en svunnen vår
med hjältar ombord. Hvad världen
har skiftat på tusen år!

För ättling, som träl är vorden
och trampar sin forntid i dyn,
fins ingen ära på jorden
och intet Valhall i skyn.

För folket på kusten och slätten,
som fetmat, välsignadt af Frej,
men flyr i ängslan för jätten
rör Tor sin hammare ej.

Efter striden.

Ur dimman skymta kullens träd
med grenar grå och bara.
Där under skyldra tysta led
kring grafven, där vi bäddat ned
den förste af vår skara.

Sist talar en: „Ej sporde han
hvad väg i dag han valde,
han föll på skansen som en man,
men vi, som så hans öde an,
stå här af tvifvel kvalde.

Vår sak, vårt land bli svaga ord
mot sången i vår åder,
som midt i striden oåtspord
till lifvet på en sollyst jord
vår heta lust förräder.

Men högre talar ärans röst
med bud, som alt förkväfva.
Nåväl, vi skola dö i höst!
Men sägen, om i folkets bröst
vår äras lag skall lefva,

om ej den mörka stund man för
vår siste man till griften,
det folk, som skockas utanför,
förbannar hjälten, som förstör
dess tegar och dess skiften!

Nu böljar dimman som ett haf
och sveper våra leder.
Farväl kamrat! På denna graf,
på detta offer, som du gaf,
i vår man tanklös träder.

Och dock — hvem bytte icke bort
en lefnads fröjd och smärta,
ett rykte, bleknadt inom kort,
mot döden i en stolt kohort,
mot kulan i ditt hjärta!“

I skymningen.

Sätt dig, kära, på mitt knä!
Här i skogens dunkla lä
kunna trygt vi drömma.
Barnet, som ditt sköte fyllt,
har min mörka kväll förgylt.
Hvad kan natten gömma?

Ordet, som jag icke fann,
stridens lösen för den man,
som har mod att vinna,
lågan, som hos mig blef släkt,
skall i seklets middagsväkt
i hans hjärta brinna.

Han skall draga solblankt svärd,
krossa dvärgens lumpna värld,
handla hvad vi tänka.

Och det land jag såg i skyn
skall som skär vid hafvets bryn
för hans stäfvar blänka.

*

Men om denna jord ej mer
grönskar fri och icke ger
kraft att stå i krisen —?
Väl, så må han lägga då
ut, där vågen sväller blå
i den salta brisen.

De, som växt vid skärens dån,
flykta ej i kampen från
sina fäders planka,
fröjdas blott åt brottsjöns larm,
och vid hafvets breda barm
deras hjärtan banka.

Han skall stå på eget däck,
och hans ande växer käck
nörd af bris och fragga.
Seklets tankar taga form.
Låt mig se dig, barn, i storm
vid ditt hemlands flagga!

II.

Cill Nyland.

Jag vandrat natten i ända
genom bygden, som åarna skära,
bland sofvande gårdar, vända
mot hafvet, som förr kunde bära
ett segel med brokiga bårder,
där vikingens småväxta ätt
nu reder med hacka och årder
för böljande skörd sin slätt.

Mitt hjärta gömmer en önskan
i tidiga morgonväkten,
att fria och lyckliga släkten
må bärga den vaggande grönskan,

den gängliga, doftande rågen,
det tunga, gyllene hvetet
på Nylands bördiga jord,
att fisken må stimma i nätet
och sumpen på plaskande vågen
i aftonskymningen landa
med blänkande fångst ombord,
att åter vikingens anda
må fylla vårt hörn af hans nord.

*

Vi äro en liten skara,
vi, som sträfva för Nylands väl,
som genom lifvet bevara
dess bördiga bygd i vår själ
och troget i striden bära
dess färger, de gamla och kära.

Vi veta, att solen på tegnen
och löjet i folkets sång
ej spelar så ljust i dess egen
dörr, som är låg och trång.

Det skramlar i bondens kassa,
och herrgårdens möjade skrinda
med doftande såtar vi lassa.
Men folkets tigande massa
de gamla bojorna binda.

Det folk, som i skuggan af borgen
i sekler fått svälja de ord,
som skulle ha tolkat sorgen
i ett lif för en annans jord,
det folk, som med mössan i hand
åt sin herres rikedom skelat,
men aldrig med honom delat
ett värf och ett fosterland,

det kan ej träda i dag
på sin plats i ledet och säga,
att det står för det land vi äga
och vill värna dess frihet och lag.

*

Omkring mig ligger Nyland
och hägrar för drömmarens önskan,
omkring mig vaknar Nyland
i ljuset och daggen och grönskan
till morgonens brådslande id.

Gif plats för den nya tid,
som kommer med röda fanor,
som bräcker bojar och vanor
och kallar ett folk till strid!

Dybyggarsång.

Nu nalkas sommarens arbetstid
och vinterns skuggor vika.

Vi rödja myrar och ödemark
till fält, där grodden sväller stark
och tegarna bölja rika.

Vårt arbete tinar den käle, som band
vid mörker och armod vårt fosterland.

Nu nalkas sommarens arbetstid
och mången modfäld sviktar
i kamp mot kärret, som ej tar slut.
Men värfvet, som fördes till hälften ut,
skall fyllas; — oss det förpliktar.
Hvar ges en gärning så rik som vår:
att sprida lycka i sorgens år!

Vårt härjade land, vi tjäna dig,
den fattige som den rike.
Det värk vi skapa i fast förbund
blir hemmet, som timrats på egen grund
vid kyttlandets sorlande dike.
Hvar ges en gärning så stolt som vår:
att skapa välstånd i härjarns spår!

Studenten till arbetaren.

Jag bär min vapenprydda fana stolt,
den ljusa bragdens tecken.
Din röda fana höjes till revolt,
det dryper blod ur vecken.

Och i dem båda varsnar detta land
sin framtids dunkla gåta.
Kom, broder, räck mig ändtligen din hand
och lär dig att förlåta!

Lär dig att skåda gammal oförrätt
i ljuset af de tider,
då med min fana väg för folkets rätt
bryts genom dagens strider!

Hvad mer, om sekler skilt oss från hvarann!
Den nya tid är boren.
Så låt oss framåt rycka man vid man
i samma tåg i våren!

Alt, som är ungt i seklets morgonväkt,
må troget hålla samman.
Då varder aldrig i vårt hjärta släkt
den ädla, röda flamman.

Cvå strofer.

Oss bidar värket,
som lämnar bakom oss det sista märket
af gamla fåror i en gammal grund.
Blott det är lycka
att framåt i det första ledet rycka
och känna hjärtat slå i farans stund.

Blott det är ära
att reda skördar, som vi icke skära,
och se, hur drifvan yr igen vårt spår.
På denna jord, som med vårt lif vi frälsa,
skall efter oss ett frigjordt släkte hälsa
den nya tiden, när i ax hon går.

Frågor.

Waggonen rasslar och klirrar.
Emot mig från städer och byar och fält,
i skymningen svepta, stirrar
en jämngrå värld, ett folk i svält.

Jag ilar att fånga
lyckan jag tror mig gripa fatt.
Kan jag slita mig från de många
frågor, som stiga ur gränder trånga
och sarga mitt hjärta i natt?

Mannen, som hade
skogarnas grönska och åkrarnas böljande svall
gossen, som lade

luren till munnen och blåste ihop sin vall,
kedjades fast vid en gata,
drefvos att mata
maskinen i dånande hall.

Ej klingar bjällrornas krans öfver loken
muntert på snöiga vägar som förr.
Grönskande kvistar från boken
bäras ej kring för att sira till midsommar fattig-
mans dörr.

Svajet af brokiga våder
ej längre i dansen förräder
lusten att glamma en natt på de grönskande fält,
men öfver gården och diken
lägger sig rök från fabriken,
rök från lokomotiv, som hvissla i gryningen gält.

Grå ligger förstadens gata.
Arbetaren vandrar åstad till sin eviga kamp.
Hvem lärde blicken att hata,
hvem tvang ryggen i kut vid hjulens dån och
kolfvarnes stamp.

Hvem bär skulden till hans öde?

Tiden.

Hvar är hon, att vi må dra vårt svärd,
locka hennes skaror ut i striden,
fäkta — för att skapa ljus en värld?

Hvar är hon? Hon dväljes allestädes.

I mitt eget hjärta drog hon in.

Om jag sörjer eller om jag glädes
skall jag bära hennes färg som min.

I St. Gotthardstunneln.

Jag suttit vid fönstret en dag och en kväll,
jag sitter i natten allena,
ser ljusen släckas i fredliga tjäll
och lyssnar till rasslande skena.
Vid Göschnen, där Reuss faller ner som dam,
och det dånar från hundra kaskader,
det hvisslar — vi störta i tunneln fram.
Då stiger i långa rader
mot fönstren den här, som borrharna höll,
som stympades, kväfdes, teg och föll.

Och sluter jag ögat och ser jag ej dem,
så ser jag i fjärran hem vid hem
med vissnade kvinnor och bleka barn
och längst i skuggan det fala skarn,
som med blottade lemmar i gränderna skolkar.

Men plötsligt jag varsnar i vagnen två
ögon, hvassa som dolkar.

En man hade stigit i Göschenen på,
hans kind var hvit, han hörde också
till skaran, som tunneln befolkar.

Han satt på en kappsäck i gången.
Jag tyckte mig halft hans tankar förstå,
och de höllo som kedjor mig fången.

Tunga och stönande lokomotiv,
vagnar, som rassla och knycka,
rulla öfver arbetarns lif
och öfver hans torftiga lycka.

Hjulen, som vaggande bära
lyckliga par och söfva dem,
krossa den fattiges lugna hem,
hans namn och hans döttrars ära.

Tåget, som rikedom samlar,
blinkar i natten och brusar förbi
arbetarens son, som svulten i
det eviga mörkret famlar.

På tåget de starke draga
från land till land, och mannen, som gaf
sitt hjärteblod för det mäktiga kraf,
han är den svaga.

*

Tunneln var slut. Det dagades smått.
I fjällbyn hanarne golo.
I arbetarnes hop till ett gråstensbrott
såg jag mannen gå från Airolo.

Fjälldalen glänste af daggen våt
så långt som ögat mäter.
Skällorna pinglade, vallhornets lät
ljöd från säter till säter.

Den röda vallmon.

Om den röda vallmon i hvetets halm,
som gossen plockar vid vägen
och räcker sin flicka förlägen
i kyrkan, glömsk af böner och psalm,
bevarar folket en sägen.

En afton i skördetiden,
när trälarna gingo från fältet hem,
blef Maria kvar och band med en rem
ett fång af kärivar på Josefs rygg.
Så gingo de fram öfver liden
och han talade, vek och skygg.

Jag älskar dig, Maria!
Du barn med gyllene flätor, blif min!
När jag kastat mitt fång i ladan in,
vi fly och varda fria.
Du fältets doftande vidja,
ej skall vår herre slingra sin arm
vid pipornas ljud kring din midja,
kom, hvila fri vid min barm!

De satte sig ned vid dikets kant,
de sutto kvällen i ända
och sågo i slottet på mörknande brant
ljus efter ljus sig tända.
De lågo i gräset stilla,
trykta mot jordens ångande grund.
Det var lyckans korta, flyende stund,
det var trälens rosiga villa.

Och hand i hand de gingo mot
den regniga dagen, som grydde grå.
Men ur spåren efter Marias fot
växte den röda vallmon
i åkerns vaggande strå.

*

De två, som vandra nu i samma spår
som Josef och Maria
och lyssna, om ej aftonklockan slår
att dem en flyktig stund befria,
de tro kanske, att *deras* son en dag
skall de förtryktas skaror kalla,
skall föra dessa tusenden till slag
och skänka friheten åt alla.

Och dock — med skäran vandrar han också
på fälten, där en annans skörd står mogen,
mot skurna tegar lutad skall han gå
och köra andras rikedom till logen.
Han skall i skördefestens korta stund
den röda blomman till sitt hjärta trycka.
Hon spirat ur hans mödors hårda grund:
I lifvets släp en glimt af lycka!

III.

Uårsång.

Följ med, följ med en morgon i mars
på vikens glittrande skara!
Kom, skida i takt med visan, hvars
ekon i bärget svara!
Fjärden står hvit i solens sken
med vågrön is öfver vaken,
men hafvet är fritt och sälen har ren
lagt ut på den yttersta flaken.

Han gungar i den första sydväst,
som våren drar öfver landet,
han hälsar vår första kvittrande gäst
och det sväfvande, mörka bandet

af rök, som drifver mot hvita skär. —
— Hur solen lyser på spåren!
Hur skidan glider och skaran bär
denna morgon i våren!

Upp på stranden och fram öfver ön
till den soliga södra sidan!
Jag känner bland träden en fläkt från sjön.
Det sluttar under skidan.
I backen lämnar min skarpa staf
en sista, rykande strimma.
Var hälsadt haf
i morgonens lyckliga timma!

Morgon i hafsbandet.

Dimmorna lätta och kobbarna skymta närmare.
Välkommen ombord hos hafvets ensamme
svärmare!

Ren sticker i lovart en remmare fram genom
disen.

Mitt röda storsegel sträcks i den vaknande brisen.

Han fyller min gula fock och snabbt mellan grun-
den
vi ila till hafs i den glittrande morgonstunden.

Briggen hinner oss fatt med buktande rå.
Skynda, fladdra till hjälp min klyfware blå!

Blåsen till våders sjömannens lätta dragare,
snöhvita topp och svajande hvita jagare!

Hafvet badar i sol och bränningen sprutar,
vågorna stänka på mina granna klutar.

In mot skyddande holmar sträcker ådan,
tummlaren leker och sälarna råma på bådan.

Måsarna följa oss åt i skriande troppar,
hvila på vanter och stag och vågornas toppar.

Jag älskar den bubblande fåra —

Jag älskar den bubblande fåra,
som slupen på fjärdarna plöjer.
Hon liknar en människas värf,
som trotsigt med ytan sig nöjer,
blott hafsbrisen dukarna törper
och lofven blir vacker och djärf.

Men bubblornas buktiga spegel
hann fånga ett lutande segel,
gaf åter i snabba sekunder
de världar, som brusa där under,

och gåtan med vågornas korta
och glänsande lopp mot ljuset.

Jag ser tillbaka i bruset.
Den bubblande fåran är borta.

Skärgårdsrim.

Där faren korsas
två kuttrar sträcka,
den ena hvit och den andra brun
som abborgrynnan och ådans dun.

Bak öarnas gröna räcka
den ena vill ankra i sundet.
Den andra vänder vid äjdergrundet
till hafs med bogen i skum.
Där doftar tången,
och där fins rum
för dikt och bragd.

I solnedgången
den hvita gungar, för ankar lagd,
i sundets dyningar borden bada.
Den bruna länsar från äfventyren
i lä om fyren
och fäller ankar i kvällröd flada.
Där ute klippor och kala bärg
och rönn, som blommor i enslig kjusa,
där inne ekar och hassel susa
och nyponbusken ger stranden färg.

Gif mig den bruna
för utskärsleden bland skär och grund!
Gif mig den hvita
för blåa fjärdar och väna sund!
Gif mig de strofer, de enda rätta,
som kunna leende stolt berätta
om skärgårdssommar, som prunkar rik,
om haf och fjärd och den gömda vik!

Kungen nalkas.
(Ingå skärgård 1790)

Nu är glam på alla kanter.
Flottan syns. På bärgets branter
hela bygden stimmar.
Jollar in mot skären svärma,
höga slagskepp stolt sig närma.
Götha Lejon simmar.
Sen, hur stäfven glimmar!
Blå och gula flikar
hälsa sund och vikar,
och bak Elgsjölandets kam
skymtar tredje Gustafs vimpel fram.

Fjärden breder blåa kläden
för sin konungs kölar ut.
Solen stänker guld på träden.
Hela flottan ger salut.
Öfver herrgår'ns gröna park
blågul flagga präktigt skiftar,
och på branten folket viftar
åt en segerkrönt monark.

Men från land emellan skotten
milda brisar toner bära,
toner för hvart öra kära,
toner ur hvart hjärtas botten.
Sunden sakta kâras.
Ung och gammal tåras.
Kyrkans helga klockor ringa klara.
Bedjen Herren kung och land bevara!

Urak.

Länge skall jag minnas vraken,
dit jag rodde ut om våren
sent en vacker kväll, när kåren
dref till hafs den sista flaken.

Murknad låg den långa raden
skepp, som förr med flaggors svaj
viftade farväl åt staden,
när de lade ut i maj.

* *
*

Hvad fregatten,
stadens stolthet, lyste grann,
när han sakta öfver gatten
gled mot hafvet och försvann!
I den friska kultjen slogo
vågorna mot guldgul rand,
buktede hans dukar drogo,
och i sjön dök vårgrön strand.
Pojken surrade i nocken
ändan, kisande mot byn.
Aldrig har han sett en tocken
söndagsblåst och glans i skyn.
Hvilken fröjd att klara tågen
i en präktig vind och sjö!
Lättmatrosen, ljus i hågen,
låter skalla öfver vågen
sångerna från hemmets ö,
medan ren i sommarns dager
vågomsköljd och smal Amager
i det blåa hafvet drager
leende sitt gröna band.

Var oss hälsadt, Danmarks land!

* *
 *
 *

Nordanstormen pep i riggen.
Han stod lugn i förn på briggen,
än från land han kunde ses.
Hon sprang ned till skummigt näs,
ut på stenen.
Hela kjolen sköljdes våt,
slog en iskall flik kring benen,
och hon skalf af köld och gråt.
Ej hon kunde längre vifta
åt en lycka, som tog slut,
åt ett haf, hvars sjöar skifta
svart och grönt i stormens tjut.

Svarta sjöar, gröna sjöar
växla jämt i mannens öde,
brusa än kring fjärran öar
slungande i land den döde.

* *
 *

Det var natt på oceanen.
Alt låg tyst på barken Frida
efter dagens stök och glam.

Vakten såg den svarta svanen
jämt i månens strimma glida
under skeppets höga stam.

Nu, när alla andra drömma
och åt drömmens bilder le,
kände han i hjärtat strömma
svart som förr sitt gamla ve.
Och där kom den ljuse, ranke
ynglingen från hemmets skär.
Fråga honom, hvar hans tanke,
hvar i natt hans hjärta är,
fråga honom blott, hvems rykte
svann, och hvem i famn han trykte,
fast mitt afskeds stund var när! — —

„Gå din väg! Hvad gör du här!“

Ord gaf ord och knifven blänkte.
Alt blef tyst — tills vattnet stänkte.
Högt en blodig bölja yr,
där han sjönk, men lugn till ratten

gick den andre, genom natten
gled han fram på öde vatten,
lätt, som mot en välkänd fyr.

* *
 *

Hvem var han som sjönk?

En man

af de många, som på vågen
bära hemmets strand i hågen,
svinna, 'såsom skyn försvann,
sen han sändt en bris i tågen.

Hvilka voro de, som drogo
från en varm och älskad famn
ut till hafs och djärfva slogo
slag för detta folk och dogo
utan tack och utan namn?

Endast nattens stjärnor kände
sorgen, som ett hjärta brände,
tåren, som ett öga röjt.
Endast fästets vindar kunna
tälja denna flottas saga,
djupt i hafvet äro svunna
alla fåror, som hon plöjt.

Kårarna i sundet draga,
böja strandens låga vassar,
dyningen i vraken slår,
och en annan flotta brassar
mot den storm, som föds i vår.

Brudfärd.

Ur viken, där i lä förtöjd
jag lärt på lyckan bida,
min hvita duk, i brisen töjd,
oss drar mot fjärdar vida.

Jag stryker mildt ditt bruna hår
emot den bleka kinden,
och böljan brusar, vimpeln står,
ett blodrödt spö, i vinden.

Du vågbegjutna klippta, gläns!
Jag går din bränning nära,
det sista af mitt land, hvars gräns
min köl i skum skall skära.

Bakom oss nalkas stormen, sänd
af alla, som oss hata.

Hvad mer! Min duk, i brisen spänd,
oss drar på solens gata. — —

Då säger du: „Nu ser jag skyn,
den svarta — där — i öster.

Och bakom oss vid hafvets bryn
jag hör ett sorl af röster.

Ack, skyn, som hämtar storm, blef svart
af löften, skamligt brutna,
och alla röster fråga, hvart
vi slungat det förflutna.

Hvad batar mig, om hafvets svall
mot okänd kust oss jagar!
Jag känner, att jag vända skall
tillbaka alla dagar.

Vi styra ej mot solens klot
och kvällens röda vatten.
Min hand blir svag, min själ gör bot,
vi styra ut mot natten.“

IV.

En sommardikt.

När du varm med räfsan gick,
där min lia blänkte,
såg jag glimten i din blick
spegla hvad jag tänkte.

Nu, vid gökens sista rop
öfver slagna ångar,
ha vi höet samladt hop
grönt i vackra strängar.

Öfver dimbeslöjad jord
röda skyar glida,
och vi vandra utan ord
vid hvarandras sida.

Daggig hassel lutar skär.
Nyponbusken snärjer,
i sitt gröna hulle bär
han min tärnas färger.

Kvällen lång vi vandra så,
låta känslan stiga.
Ack, hur skönt att alt förstå
och att alt förtiga!

Ett bref.

„Du gick, när din lifsstyrka svälde
och senorna spändes som stål,
du gick, och i fjärran du stälde
bland bärgen ditt härliga mål.

Du gick längs den soliga sidan
af ungdomens brusande skär
och lämnade mig i förbidan,
i skuggan, att hålla dig kär.

Men tankarna blifva dig trogna
och vårda ditt minne i lön,
och ungdomens kärlek skall mogna
som klasen på utskärets rönn.

Vänd åter, när örat förnimmer
ur skuggsidans dällder en röst!
Vänd åter, när ungdomens skimmer
har luttrats till glöd i ditt bröst!“

På stranden.

I.

Mot mig blånar fjärden. Varm och bländad
ser jag segel sväfva ut till hafs,
och jag undrar, hur han ren är ändad
denna korta sommar, som oss gafs.

Andras röster glamma nu i slupen,
andra hissa våra färger opp,
andra fresta nu de gröna djupen,
hvilka speglade vår hvita topp.

Och jag ser, hur stolt till hafs de glida,
ser de hvita seglen från min strand.
Vågen sköljer kutterns smäckra sida,
alla fjärdar ligga blå och vida,
spola skären kring min ungdoms land.

II.

Fjärden ligger still och tiger.
Mellan ljusa löf och barr
i den lugna luften stiger
röken blå från min cigarr.

Jag är trött att längre grubbla,
hvad jag vill och hvart det bär.
Ack, mitt lif är rök, är bubbla,
på den vida fjärden där!

Längtan.

Jag längtar bort från gatans perspektiv,
från alt det böljande och alt det rika,
som lyfte på sin långa väg mitt lif,
men stänkte smuts uppå min dröm tillika.

Jag tystats ned af hjulens dån och larm.
Nu vill jag åter höja fritt min stämma,
vill känna blomdoft från en fönsterkarm
invid en krokig gränd, där jag är hemma.

* *
 *
 *

Jag ville byta öde med en annan,
som ej hör hemma på min boulevard,
som aldrig smakat fröjderna och mannan
och vinets sötma till sin aftonvard.

Jag vet, i gränden kan det också glittra
och skifta grönt uti en spräkt butelj.
Och kanske kan i kyffets vrå min cittra
förtroligt knäppas i den stilla hälg!

Bön.

Du dunkla makt, som mina öden styr,
jag ber dig ej om vår och ljusa dagar,
om sol och sommarfröjd i gröna hagar
och ungdomsårens glada äfventyr!

Men gif mig styrka att i höstens tider
med jämnmod se min vårdröm lagd i grus,
och när min lefnads dag mot natten lider,
låt kvällens timma blifva lugn och ljus!

Låt aldrig glädjens röda rosor smycka
den graf, hvori min bästa dröm jag lagt!
Jag söker lifvets stora, stolta lycka
och vill ej tigga mig till lifvets prakt.

Repliker.

„Är ditt väsens fond så ljus,
som du ana låter?

Bygger du din lyckas hus
och förstör det åter,
blott du ser en okänd stig
slingra hvit bland bärigen,
bjudande hvar kväll åt dig
nya natthärbärigen?“

Ej är ljus mitt väsens fond.
Ack, jag måste låta
tanken tränga som en sond
i hvar mänskas gåta.

Lyckans blom i dyn jag strör,
plikten bort jag lyftar,
men den värld min hand förstör
i mitt hjärta snyftar.

En vårväll.

Och ser jag skuggor falla
på vägen från mitt hem,
jag väljer mig bland dem
den djupaste af alla.

Den skuggan gör mig godt.
Hon ger mig ro att grunda,
hvarför jag ej kan blunda
på hemmets örongått,

hvarför jag ej kan smaka
en dryck ur egen brunn,
och hvarför sparrens kaka
blir bitter i min mun,

och hvarför röken grå
slår ned på hult och klefvar,
men utanför min rå
mot hvitgrön himmel sväfvar,

och hvarför alla loft,
som andras händer bomma,
mig draga med en doft
af vårens hägg i blomma,

och hvarför alla svalar,
som höra andra till,
en stämma fått, som talar
med lyckans fjärran drill.

V.

Ur Heinrich Heine's „Die Nordsee“.

Storm.

Stormen rasar,
och han piskar vågorna,
och vågorna skumma af ilska, stegra sig,
torna sig högt och öfver hafvet
rulla de hvita vattenbärgen.
Det dvärglika skeppet bestiger dem
brådskande och mödosamt,
och plötsligt störtar det ned
i svarta, gapande hafsafgrunder.

O haf!

Moder till Skönheten, den af skummet borna,
Kärlekens moders moder, skona mig!

Redan flaxar, vädrande lik,
den hvita, spöklika måsen
och hvässar näbben mot masten
och vill sluka det hjärta,
som genljuder af din dotters lof,
och som din ättling, den lille skalken,
väljer till leksak.

Min brinnande bön är fåfång!
Mitt rop dör bort i den dånande stormen,
i larmet från vindarnas slaktning.
Det brusar och piper och prasslar och ylar
som ett kaos af toner!
Och därigenom kan jag förnimma
lockande harposlag,
en sång, vild af längtan,
som smälter och rifver min själ,
och jag känner igen stämman.

Fjärran på Skottlands klippiga kust,
där slottet reser sig,
— det lilla, gråa —
ur det brännande hafvet,
där, vid det höghvälfda fönstret,

står en skön, sjuk kvinna
med genomskinlig och marmorblek hy,
och hon spelar på harpan och sjunger,
och genom hennes fladdrande hår
brusar vinden
och bär hennes dunkla sång
öfver det vida, stormande hafvet.

Bekännelse.

Det skymde till kväll,
alt högre dånade floden,
och jag satt på stranden skådande
vågornas hvita dans,
och mitt bröst svälde som hafvet,
och jag greps af en djup längtan
hem — till dig, du ljufva bild,
som sväfvar omkring mig
och ropar mig,
öfveralt, öfveralt,
i vindens sus, i hafvets brus,
och i sucken, som fyller mitt bröst.

Med ett vassrör skref jag i sanden:
„Agnes, jag älskar dig!“

Men onda vågor göto sig
öfver den ljufva bekännelsen
och plånade ut den.

Bräckliga rör, flyktiga sand,
svallande vågor, Er tror jag ej längre!
Skyarna mörkna, mitt hjärta blir vildare,
och ur Norges skogar jag rycker
den högsta furan och doppar henne
i Etnas glödande gap och med sådan
elddrypande jättepenna
skrifver jag på det dunkla fästet:
„Agnes, jag älskar dig!“

Hvar natt där uppe blossar
i eld den eviga skriften,
och kommande släkten i ändlösa led
läsa jublande fästets ord:
„Agnes, jag älskar dig!“

Frågor.

Vid hafvet, det öde, nattliga hafvet,
står en yngling.

Vemod fyller hans bröst, tvifvel tynger hans
hufvud,
och med dyster uppsyn frågar han vågorna:

„O, lösen mig livvets gåta,
den kvalfulla, urgamla gåtan,
som många hufvud ha grubblat öfver,
hufvud i hieroglyfprydda mössor,
hufvud i turban och i svart baret,
hufvud i peruk och tusen andra,
arma, pinade människohufvud —

Sägen mig, hvad människan är,
hvarifrån hon är kommen, hvarthän hon går,
och hvem, som bor
där uppe på gyllene stjärnor!“

Vågorna mumla sitt eviga mummel,
vinden fläktar, skyarna fly,
stjärnorna blinka likgiltigt och kallt,
och en narr väntar på svar.

Skymning.

På den blacka hafsstranden
satt jag ensam och tyngd af tankar.
Solen sjönk mot hafvet, kastande
glödröda strimmor på vattnet,
och de långa, hvita vågorna,
drifna af floden,
skummade och brusade alt närmare —
Ett sällsamt brus, ett hviskande och pipande,
skratt och mummel, suckar och sus
och där emellan ett stilla vaggvisackord —
Jag tykte mig höra förklungna sägner,
urgamla, älskliga sagor,
dem jag fordom som barn
hörde granngårdsbarnen berätta,
när vi sutto i sommarkvällen,

hukade samman på trappans stenar
med små lyssnande hjärtan
och nyfiket kloka ögon;
medan de stora flickorna
sutto i fönstret midt emot
vid doftande blomkrukor.
Rosiga ansikten,
leende och månbelysta.

Epilog.

Som hvetets strån på fältet
så växa och bölja tankar
i människoanden.

Men kärlekens skära tankar
äro som skälmskt bland halmen blommande
röda och blåa blommor.

Röda och blåa blommor!
Den missnöjde skördarn kastar er bort,
slagorna stöta er hånande sönder,
själfve vandrarn, som intet äger
och vederkvicks af er anblick,
skakar sitt hufvud
och kallar er vackert ogräs.

Men den landtliga tärnan,
kransbinderskan,
håller er i ära och plockar er
och pryder med er sitt vackra hår
och ilar smyckad till dansen,
där gigor och pipor lockande ljuda,
eller till lundens stilla bok,
där den älskades stämma än ljufvare ljuder
än pipor och gigor.

INNEHÅLL:

Höstkväll på skäret	Sid. 1
-------------------------------	--------

I.

På Gestans fjärd	5
Vikingarunor	7
När landet syns	10
En predikan	14
När emigranterna foro	22
Biltog	25
Efter striden	34
I skymningen	37

II.

Till Nyland	43
Nybyggarsång	47
Studenten till arbetaren	49
Två strofer	51
Frågor	52
I St. Gotthardstunneln	55
Den röda vallmon	58

III.

Vårsång	63
Morgon i hafsbandet	65
Jag älskar den bubblande fåra	67
Skärgårdsrim	69
Kungen nalkas	71
Vrak	73
Brudfärd	79

IV.

En somnardikt	83
Ett bref	85
På stranden	87
Längtan	90
Bön	92
Repliker	93
En vårkväll	95

V.

Ur Heinrich Heine's „Die Nordsee.“

Storm	99
Bekännelse	102
Frågor	104
Skymning	106
Epilog	108

